Jeden z mužů si vzal pevné rukavice a opatrně rozvázal pytel. Sáhl dovnitř, dlouho hmatal, až našel, co hledal. Čapnul to a za chvíli na denní světlo vytáhl rozespalého mývala.

„Hele, Jardo, není to Eliška, co skoro před měsícem a půl utekla Hugovi z klece?“ oslavil ten první muž druhého, který držel pytel otevřený.

„Jo, Evžene, máš pravdu. Vypadá to na Elišku. Podívej se, má stejný tetování jako ona,“ řekl Jarda a poodhrnul chlupy na břiše mývala, kde jsem viděl vytetovanou sérii čísel a písmen.

„Určitě je to ona,“ přisvědčil Evžen a dal mývalí samici do přepravky na psy.

„Nebyla Eliška náhodou březí?“ nadhodil Jarda.

„Jo, to máš pravdu, měla mít mláďata,“ odtušil Evžen a zašmátral ve vaku znovu.

Postupně vytahoval jedno mládě za druhým. Celkem jich bylo pět.

„Tady jsou její mláďata,“ říkal Evžen, když je všechny naskládal k jejich matce.

Teď už jsme všichni tušili, co se vlastně stalo. Eliška utekla ze zoo a nějakým způsobem se dostala do našeho paneláku na půdu, kde porodila mladé. Protože měla hlad, lovila na půdě myši, pavouky a podobně. Deratizátorů se bála, proto se nechytila do žádné nastražené pasti. Určitě byla ukrytá tak, že jí nikde nikdo neviděl. Pracovníci zoologické zahrady si Elišku odvezli zpět a my jsme ještě dlouho se svými přáteli vzpomínali na tohle naše velké dobrodružství, díky němuž jsme měli co vyprávět spolužákům.

Povídky, pohádky a další

4. Strašidlo

Každý kluk i některé holky touží po nějakém tom dobrodružství. Je to nejspíš pozůstatek z doby, kdy se naši prapředci, jeskynní pralidé, museli doslova rvát o přežití. Z touhy po dobrodružství čtou celé generace napínavé knihy, nebo koukají na napínavé filmy. Nejedno dítě chce být průzkumníkem neznámé země, pirátem, pilotem, kovbojem nebo astronautem. Mnozí lidé se pouštějí do adrenalinových sportů.

Mě a mé kamarády potkalo dobrodružství vlastně úplnou náhodou a bylo to dobrodružství trochu okultní i detektivní.

Celé to začalo, když jsem měl třináct let, což je ten nejsprávnější věk k touze po něčem napínavém a neobvyklém.

Byla říjnová sobota a k nám do bytu v plzeňském paneláku přišla na návštěvu paní Krásová. Paní Emílie Krásová, jak měla na zvonku u dveří, bydlela až v posledním patře našeho desetipatrového domu. Kdysi pracovala jako učitelka ve školce a učila i mě a mé kamarády. Teď to byla starší vdova a užívala si zasloužený důchod. Někdy k nám přicházela s prosbou o zapůjčení cukru, kávy či čehokoliv jiného, co si zapomněla koupit. Na oplátku mě občas hlídala, když naši chtěli vyrazit někam za zábavou a já byl příliš malý na to, abych zůstal doma sám.

Dnes paní Krásová přišla s něčím jiným než s potřebou výpůjčky.

„Představte si, paní Lavičková, u nás na půdě něco nebo někdo je.“ Paní Krásové málem jí vypadly oči z důlku, když to mámě povídala.

„Paní Krásová, přecemi nechcete namluvit, že tam straší.“ Máma jen vrtěla hlavou. „To nevím, ale rozhodně tam něco nebo někdo šramotí,“ řekla paní Krásová.

přiběhneme. Krabice se kývala ze strany na stranu, jak tvor uvnitř zuřivě přecházel. Karel natáhl na krabici pytel a Bořek rychle vsunul celou krabici dovnitř. Lukáš provazem pevně zavázal pytel.

Zvíře uvnitř zuřivě prskalo a vyráželo příšerné skřeky. Určitě se mu nelíbilo, co se s ním děje. Aby toho nebylo málo, zdálo se nám, že uvnitř krabice je těch tvorů hned několik, neboť sotva utichl jeden, začal řvát a prskat jiný, ale o něco vyšším hlasem. Že bychom polapili rovnou celou rodinku strašidel? Nejspíš ano. Vzali jsme pytel k paní Krásové do bytu.

„Moc by mě zajímalo, co jsme chytili,“ uvažoval Jakub.

„Počkáme do rána a radši zavoláme nějakou zvířecí záchrannou stanici. Bůhví, co je to za zvíře. Mohlo by to bejt i hodně nebezpečný,“ řekl jsem, jelikož už se mi chtělo hrozně spát.

Pro dnešek toho vzrušení bylo víc než dost. Pro jistotu jsme uložili pytel i s nákladem do koupelny a pevně zavřeli dveře.

Ráno jsme se objevili se zmítajícím se pytlem u nás v bytě a vyprávěli paní Krásové i mým rodičům, co se v noci na půdě dělo a jak jsme to nakonec vyřešili.

Když jsme vyprávění dokončili, zavolala máma do záchranné stanice při plzeňské zoologické zahradě. Všechno jim důkladně vysvětlila a pracovníci slíbili, že přijedou co nejdříve a řekli mámě, abychom se nepokoušeli pytel s tajemným zvířetem otevírat, dokud u nás nebudou.

Pytel se přestal na chvíli hýbat. Tvorové uvnitř pytle se buď uklidnili anebo usnuli. Raději jsme pytel uložili do koupelny a zamkli dveře. V devět hodin u našeho bytu někdo zazvonil. Máma otevřela a uvedla dva chlapy s přepravkou na psa do naší koupelny.

„Jo, taky jsme to slyšeli, ale nikdo tady u dveří nebyl, ani jsme nezahlídli nic podezřelýho,“ řekl Marek. Otevřeli jsme tedy dveře a vešli na půdu. Ticho narušoval jen lomoz ulice a občas i ten prapodivný šramot. Vládla zde tma, kterou protínalo jen několik paprsků měsíce, pronikajícími sem zamřížovaným okénkem, a slabým světlem naší baterky. V tomto světle vypadalo všechno, co bylo uložené v tomto prostoru dost hororově.

Ve dne byste viděli, že tamhle u zdi je naskládáno několik dřevěných i lepenkových beden a vedle nich stojí krejčovská panna, potrhaný paraván a houpací kůň. Viděli byste i spoustu jiných věcí, jenže měsíční světlo kombinované s blikající baterkou změnilo svým stříbrem zcela všední předměty na děsivé obludy.

Rozdělili jsme se a pátrali každý na svou pěst. Jirkova baterka zhasla docela. Zřejmě se jí vybily baterky. Ocitli jsme se tak v úplné tmě, kterou rušilo pouze měsíční světlo. Najednou se cosi mihlo mezi starými kufry a hromadou zaprášených gramofonových desek. Kývl jsem na Karla a mávl na Lukáše. Oba ke mně přišli trochu blíž.

„Teď se bude hodit pytel i provaz,“ zašeptal jsem k oběma kamarádům.

Ten tvor vběhl do jedné krabice, která ležela na boku. Naneštěstí nikdo z nás neviděl, co to vlastně bylo. Postřehl jsem jen to, že ono zvíře je velké asi jako jezevčík, možná o něco větší, a že to má poměrně dlouhé chlupy.

Bedna, do níž zvíře zalezlo, ležela v temném rohu půdy dva kroky od Bořka. Bořek si všiml, že se něco dostalo do krabice a rychle přiklopil obě poloviny vršku a převrátil ji do správné polohy. Zvíře uvnitř se skulilo na dno. Bořek držel víko krabice vší svou silou a čekal, až k němu

„A proč jste to nehlásila na policii?“ zeptal se táta.

Já jen seděl na židli, pil limonádu a napjatě poslouchal. Není slušné skákat k dospělým do řeči; zvlášť když je člověk dítě.

„Bála jsem se, že mi nebudou věřit… Řekli by si: Chudák stará vdova, už se jí to v hlavě dost plete, a ještě by mě poslali k psychiatrovi. To nechci. Já jsem přece úplně zdravá.“ Paní Krásová se napila čaj, aby zmírnila své rozčilení.

„Šla jste se někdy podívat na půdu, co nebo kdo to je?“ zjišťoval táta.

„Nikdy! Vždyť bych tam ani nevylezla. Sám víte, v jakém stavu jsou schody na půdu a jaké mám problémy s klouby… Navíc ani nevím, jestli náhodou nejde o nějakýho lotra, co se vloupal na půdu a něco si tam schoval. Co kdyby mi ublížil?“ Paní Krásová se při myšlence na to, že by měla jít na půdu, kde se děje cosi tajemného, otřásla hrůzou.

„Jak řádění toho vašeho strašidla vypadá?“ zeptal jsem se pro změnu já.

„Docela obyčejně. Jdu večer spát a než usnu, tak to na půdě chrastí, šramotí a škrábe. Občas slyším i ťapání a něco jako pískání. Všechno to slyším to i přesto, že je ten strop celkem silný.“

„A co když je to nějaké zvíře?“ nadhodil táta.

„To si nemyslím. Před měsícem tady byli dva deratizátoři a ti nahoře nastražili pasti. Když se předevčírem vrátili, vzali je i s jejich obsahem a řekli, že na půdě určitě vůbec žádné zvíře už nemůže být,“ vyprávěla paní Krásová mezi loky čaje.

„Mohli se zmejlit,“ pípnul jsem nesměle.

Paní Krásová bědovala: „Já už se asi tři týdny pořádně nevyspala.“

„Proč?“ zeptala se máma.

„Protože už tři týdny trvá řádění toho čehosi na půdě,“ žalovala paní Krásová.

„Víte co, paní Krásová? Zkuste dneska spát u nás a já s klukama se podívám, co se na půdě děje,“ navrhl jsem.

„Čendo, víš, co děláš?“ děsila se máma.

„Jasně, kamarádi mi pomůžou chytit to strašidlo,“ řekl jsem si jistotou.

„Zkusit bys to mohl. Ale slib nám, že si dáš na sebe pozor,“ poznamenal táta.

„Přísahám na svůj holej pupík,“ řekl jsem.

Přísaha na holý pupík znamená mezi mnou a mými kamarády tu nejvyšší přísahu ze všech. Rodiče to věděli a brali to přesně tak, jak jsem čekal, vážně. Tak jsem tady dostal svolení k pátrání na vlastní pěst.

Rychle jsem obvolal kamarády a pozval je k nám. Přišli asi za hodinu potom, protože bydleli v různých částech Plzně.

Paní Krásová mi zapůjčila klíče od svého bytu. Klíč od půdy jsem si vzal od našich. Půda, stejně jako sklep, byla společným prostorem. Kdo bydlel od pátého patra nahoru, měl na půdě svou vlastní kóji, kam mohl uložit nepotřebné harampádí.

Náš plán byl v podstatě jednoduchý. Chtěli jsme strávit noc v bytě paní Krásové, abychom se přesvědčili, co vlastně ta stará paní slyšela. Až budeme mít jistotu, že se jí nic nezdálo, vrhneme se na prozkoumání

půdy a případně se pokusíme toho vetřelce chytit.

Karel, který už tehdy měl velké potíže se zrakem a nosil brýle, si s sebou vzal obrovský pytel z pevného materiálu.

„Co kdyby na tý půdě fakt bylo nějaký zvíře,“ řekl, když jsem se ho zeptal, nač ten pytel má.

Lukáš přinesl provaz: „Tohle bude super na svázání každýho lotra, kterýho nahoře chytíme.“

Bořek se vytasil s lupou na zkoumání případných stop a Jirka s baterkou. Takto vyzbrojení jsme se vydali na naši dobrodružnou výpravu do bytu paní Krásové. V našich hlavách se odehrávaly představy o průzkumnících nějaké nové, zcela neznámé země.

Začali jsme tím, že jsme s pomocí Bořkovy lupy prozkoumali zámek u půdy. Vypadal docela neporušený. Okolí zámku se také se jevilo celkem normálně. Krom několika běžných škrábanců, které vzniknou tím, když se člověk pokouší trefit do zámku, nebylo na dveřích ani na zámku nic podezřelého. Já s Karlem, Jirkou a Bořkem jsme vešli do bytu paní Krásové. Jakub s Markem a Lukášem hlídali nenápadně u vrátek na půdu. Nedočkavostí jsme ani nemohli spát.

Nečekali jsme dlouho. Kolem jedenácté večer jsme zaslechli odkudsi shora divný šramot. Znělo to jako kombinace škrábání drápů, ťapkání nohou a funění spojené s jakýmsi kvikotem a pískotem.

„To fakt vypadá na nějaký zvíře,“ zašeptal Karel.

Vyběhli jsme přes chodbu ke dveřím na půdu.

„Tak co kluci, slyšeli jste ten šramot?“ zeptal se Jirka.